

Paladinův deník z Kolonie

Den 1.

Jsem Kiltar, paladin krále a služebník našeho pána Innose. Až dodnes bylo mým úkolem dohlížet na rudu, která je přijímána měsíc co měsíc na místě výměny, a její transport do města. V minulosti se totiž stávalo, že nám rudy od trestanců přišlo méně, než mělo, anebo se dokonce poztrácela cestou.

Vždy jsem lidem říkal, ať jsou na tomto místě opatrní. Hlavně ať nikdo nedělá žádné hlouposti v okolí bariéry. Zdůrazňoval jsem, že z ní není cesty zpět. Že bude někdo procvičovat zrovna v okolí tohoto místa kouzla, to jsem opravdu nečekal. A že zrovna mě trefí nějaké kouzlo a jeho tlaková vlna mě hodí přímo skrz bariéru, s tím už jsem nepočítal vůbec.

Jsem tedy v Kolonii. Většina lidí by nejspíš zpanikařila a dala se do breku, já jsem však Innosův válečník a zachovávám klid. Není to ovšem snadné. Hned po příchodu jsem narazil na dva trestance, kteří se z nějakého důvodu nazvali strážemi a poručili mi, abych zahodil meč. Odmítl jsem, tak mě napadli. Byl jsem nucen je zabít. V tu ránu mi došlo, že jako paladin tady nepochodím, a tak jsem zahrabal zbroj i meč na příhodném místě a rozhodl se pokračovat dál jako odsouzený trestanec. Rozhodl jsem se spojit s mágy Ohně, o nichž vím, že sídlí na hradě společně s Gomezem.

Ještě před setměním jsem dorazil k táboru, který se tyčí v okolí hradu. Zastavil mě však další strážce, dal mi facku a zeptal se mě, co chci. Tady to opravdu nebude jednoduché, pomyslel jsem si. Ten chlapík se mi vysmál a řekl, že můžu dovnitř, ale až zítra, že nyní je už příliš pozdě a brána se zavírá. Byl jsem tedy první noc v Kolonii nucen přespat venku na tvrdé chladné zemi jako nějaký pobuda.

Den 8.

Jsem již týden na tomto Innosem zapomenutém místě. Uvnitř Starého tábora, jak mu tu říkají, na mě však zatím nejsou nijak zlí. Hned po příchodu jsem narazil na člověka jménem Diego, který mě tak trochu vyslyšel, kdo jsem, za co tu jsem a tak podobně. Myslím, že mým lžím, že jsem kovář a že jsem tu za napadení, uvěřil. Tedy, v oněch lžích bylo i trochu pravdy. Kdysi dávno jsem skutečně byl kovářovým učedníkem v Monteře, avšak ne moc dobrým, a tak jsem se raději dal k myrtanské armádě. Nějaké základy však znám a ty by se mi tu mohly hodit.

Diego je něco jako šéfem tábora, jestli jsem to dobře pochopil. Na hradě jsou prý mocnější lidé, včetně mágů Ohně, ale tam se samozřejmě zatím nemám šanci dostat. Vysvětlil mi zevrubně, jak to tu chodí a přidělil mi dokonce chatrč. Říkal, že ve mně vidí potenciál a rád by, abych se pokusil stát se stínem. Pracoval bych pak pro Gomeze, a mohl bych tak na hrad. To by mohla být moje cesta k mágům Ohně.

Den 25.

Už to bude měsíc, co žiji ve Starém táboře, a stále si na některé věci nemůžu zvyknout. Hlavně na lidi. Sice si tu vytvořili jakousi hierarchicky fungující společnost, je však stále vidět, že jsou to zločinci a barbaři. Tak například včera jsem byl svědkem toho, jak jeden z kopáčů nezaplatal výpalné, které tu strážníci vybírají. Téměř plakal, když se omlouval, že tento týden mu už nic nezbylo, ale že to doplatí příští týden. Zbili ho do bezvědomí, přičemž mu rozbili hlavu a zpřelámali žebra. Nemohl jsem se na to dívat. Toho chudáka jsem pak odnesl do jeho chatky a použil trochu paladinské magie, abych mu ošetřil ta zranění.

Den 33.

Oficiálně jsem se stal stínem. Bylo to opravdu snadné. Stačilo splnit jen pár drobných úkolů, jako ukrást tohle, sehnat tamto, zbít onoho. Některé věci byly proti mému paladinskému přesvědčení, avšak na tomto místě člověk často musí volit menší zlo.

Jsem teď každopádně Diegovým a tím pádem i Gomezovým mužem, takže se můžu volně pohybovat po hradu a mohu jít i za mágy.

Mluvil jsem s vrchním mágem Corristem o mé situaci a v podstatě mi řekl, že můj problém chápe, avšak nemůže pro mě nic udělat. Důrazně mi poradil, abych nikomu neprozrazoval své tajemství, snažil se sžít s okolím a hodně se modlil k Innosovi. Jsem vzteky bez sebe. Nevím sice, co jsem čekal, ale mágové, které znám z Khorinisu, by mě takto jistě neodbyli. Zdejší mágové Ohně mi připadají sžítí s prostředím, plně smíření se svým vězením a dokonce to svým způsobem vypadá, že jim to tady vyhovuje. Nic jim nechybí. Jestli jsou zavření na hradě nebo v klášteře je zjevně jedno.

Propadám panice a zoufalství. Moje víra slábne.

Den 40.

Poslední dny přemýšlím, uvažuji a zpochybňuji vše, v co jsem kdy věřil. Má víra mě nejspíš definitivně opouští. Nevěřím, že můj pád do bariéry byl Innosův vznešený čin. A jestli snad ano, tak se možná spíše paktuje s Beliarem! Končím s ním i s paladinským životem. Nezbyvá, než vytěžit ze současné situace, co se dá.

Jsem silný, chytrý, umím bojovat i kouzlit. Cesta nahoru by pro mě neměla být těžká. Já tohle místo povedu. A poté se králi vzepru, nedám mu ani kousek rudy a donutím ho, aby zapojil všechny velké mozky v Myrtaně a bariéry se zbavil.

Den 66.

Jde to lépe a rychleji, než bych čekal. Odhodil jsem depresi, víru a dávám do svého snažení veškerou energii. Diegovy úkoly plním na sto procent, kromě toho podlézám správným lidem a zbavuji se těch nesprávných. Občas musím použít i sílu, abych lidem kolem připomněl, že mě mají respektovat.

Například tuhle si na mě zkoušel za bílého dne vyskakovat Bloodwyn, jeden ze strážných, kteří v táboře vybírají výpalné. Prý se v tu moc roztahuju a prý zajistí, abych sloužil tak maximálně jako poskok ve Starém dole. Přede všemi jsem ho zbil jako psa. Poté ke mně přirozeně přiskočili další tři strážní, protože tahle pakáž vždycky drží pospolu, a chtěli svého parťáka pomstít. Stačilo, abych se usmál a řekl jim, že si to ještě můžou rozmyslet a já je nechám žít. Rozklepali se jako malé holky a šli raději pryč.

Diega to tak pobavilo, neboť s Bloodwynem taky neměl nejlepší vztahy, že ze mě udělal svoji pravou ruku. Nyní jsem oficiálně druhým mužem vnějšího kruhu Starého tábora. A to je zatím jen malý krůček.

Den 74.

Začíná jít do tuhého. Gomez osobně si mě zavolal a dal mi těžký úkol. Pokud se mi jej podaří splnit, stoupne moje reputace o sto procent. Ale dost možná při něm zemřu.

Musím jít do Nového tábora a pokusit se o trochu diplomacie. Bandité z Nového tábora často přepadají naše lidi. Silou se tomu nepodařilo zamezit, takže je načas zkusit trochu smlouvání a obchodování. Nabídneme banditům plat, pokud budou čistit cestu mezi Starým táborem a Starým dolem od příšer. Tak by nás mohli přestat okrádat a zároveň by udělali špinavou práci, kterou by jinak museli dělat naši. Nejsem si vůbec jistý, jaká bude reakce Larese, šéfa banditů. Mám s sebou dopis od Gomeze, jako důkaz. Snad to tam bude vůbec něco znamenat.

Den 76.

Do Nového tábora mě pustili bez problémů. Brána je hlídána jen nějakými pobudy. Ani nechtěli vědět, co chci. U rýžového pole se mě snažil jeden vandrák přemluvit, abych roznášel vodu rolníkům. Poté, co jsem ho zpražil svým pohledem, šel raději dál ode mě.

Díky dopisu od Gomeze mě pustili i k Laresovi. To byl první pořádný chlap, kterého jsem v tomto smradlavém táboře potkal. Mluvil přímo, k věci, nebál se mě. Vypadal jako člověk, co už má něco za sebou.

Vyposlechl zprávu od Gomeze a vypadal, že rozumně přemýšlí o mých argumentech, proč by mohlo být i pro něj výhodné se Starým táborem spolupracovat. Věc jsme uzavřeli s tím, že takový krok nemůže podniknout na vlastní pěst, že se musí poradit ještě s vedením žoldáků i mágy Vody. Poprosil mě, abych přenocoval a nabídl mi místo v jedné z jeskyní. Moc se mi nechtělo přespávat na potencionálně nepřátelském území, ale nemohl jsem nesouhlasit. Řekl, že porada ohledně mojí záležitosti proběhne dnes večer a ráno dostanu rozhodnutí.

Den 77.

Já hlupák. Naletěl jsem na léčku. Sedím zamčený ve své jeskyni, zbitý několika bandity do krve. Mám vyražený zub, nevidím na jedno oko a ještě teď po několika hodinách cítím ty surové kopance do břicha a slabin.

Nevím, proč mě ještě nezabili. Možná mě chtějí mučit kvůli informacím. Doufám však v rychlou smrt, nic víc se mi stejně dostat nemůže.

Den 78.

Je to celé jinak, než jsem myslel. Stal jsem se sice obětí léčky, ale úplně jiných rozměrů. Přišel za mnou Gorn. Ten bijec Gorn, kterého jsem před několika lety pomohl dopadnout v Khorinisu. Všechno mi vylíčil.

Gorn je Diegův přítel a naplánovali spolu, jak se dostat ke mně. Diego se díky svým kontaktům dokázal spojit jistým paladinem ve městě pomocí dopisů, které putovali z Kolonie do Khorinisu společně se zbožím. Dokázal jej přemluvit a samozřejmě také podplatit, aby způsobil nehodu, která mě dostala sem. Poté doufali, že půjdu do Nového tábora přímo, ale já se rozhodl dát ke Gomezovi. Diego tedy zařídil můj raketový kariérní postup, s čímž jsem mu díky svým schopnostem velice pomohl. Když poté Gomez hledal někoho na diplomatickou misi v Novém táboře, bylo snadné doporučit mě. Gorn moc dobře předem věděl, kdy přijdu a dal Laresovi instrukce, aby mu mě předhodil.

Gorn mě ale nechtěl zabít. Nešlo tady o nějakou primitivní pomstu. Ano, nechal mě zbít, to je pravda. Pořád je na mě totiž naštvaný za údajnou křivdu, díky které je vlastně zde. Tvrdil, že je nevinný, že jsem tehdy uvěřil falešným důkazům proti němu, které jej usvědčovaly z napadení městského úředníka, krádeží městského zboží a jeho následné rozprodávání banditům v okolí Khorinisu. Že to údajně byl někdo jiný a to podvodník Gerbrandt. Nikdy jsem mu ale prý nedal možnost se hájit a zařídil jsem jeho uvržení do Kolonie bez řádného soudního procesu. I po čtyřech letech, co je tu, má prý důkazy, které ho zprošťují viny a svalují odpovědnost za zmíněné činy právě na Gerbrandta. Jde o jakési obchodní smlouvy podepsané tímto obchodníkem z Horní čtvrti a vůdcem Khorinisských banditů v té době.

Řekl jsem mu, že lituji, pokud je tedy to, co říká, pravda. Nedokážu mu však pomoci ven. Gorn ale tvrdil, že mágové Vody už na úniku pracují. Říkal něco o odpálení rudné haldy. A že jediné, co po mně chce, je moje slovo, že mu pomůžu očistit jeho jméno, jakmile bude bariéra pryč. Souhlasil jsem. Co jsem měl jiného říct? Naprosto však nevěřím, že mágové Vody s bariérou cokoli zmůžou.

Do té doby mi navrhl, abych se stal dvojitým agentem. Oficiálně budu pracovat pro Gomeze, ale tajně budu donášet důležité informace do Nového tábora. Pokud to neudělám, prý mě nezabije, protože není vrah. Ale prozradí moje tajemství všem ve Starém i Novém táboře a prý nepřežiju ani den. Souhlasil jsem tedy.

Den 97.

Pracuji jako dvojitý agent, jak Gorn chtěl. Skutečně nemám jinou volbu. V praxi to znamená, že informuji Nový tábor například o tom, kdy se přepravuje ruda z dolu do tábora, či jídlo z tábora do dolu, aby bandité přesně věděli, kdy takový konvoj přepadnout. Tímto způsobem usnadňuji banditům z Nového tábora také přepadávání dodávek drogy z bažin, která do Starého tábora putuje od šilených guru ze Sektovního tábora.

Gorn mi řekl, že mágové jsou k prolomení bariéry možná blíže než kdy dřív. Že prý jim k tomu pomáhá nějaký dobrodruh, o němž nikdo neví, jak se jmenuje, ale že je neobyčejně silným válečníkem a shromažďuje magické artefakty, pomocí nichž bude bariéra odpálena. Údajně při svém snažení zabil vlastnoručně i několik trolů.

Den 110.

Situace v Kolonii se velmi zdramatizovala a mezi tábory vypukla otevřená válka. Starý důl je zatopený, Gomez obsadil Svobodný důl, který patří Novému táboru, povraždil mágy Ohně, protože mu v tom chtěli zabránit, a já jsem se raději přidal k Novému táboru, protože ve Starém táboře začali vraždit všechny lidi, co vypadali, že mají k Novému táboru jakkoli blízko. Měl jsem sice u Gomeze dobré postavení, ale v případě, že by na mě padlo jakékoli podezření, byl bych okamžitě mrtvý.

Gorn mi řekl, že díky těmto neblahým událostem se odpálení bariéry trochu zkomplikovalo. Mágové Vody však společně s neznámým dobrodruhem začali pracovat na nějakém záložním plánu, tedy ať se nebojím, že bariéra dříve či později padne.

Zatím tedy sedím v Novém táboře a dal jsem se na pití rýžové pálenky. Lidi mě tu nemají příliš rádi, ale jelikož všichni vědí, že jsem Gornův člověk, nechávají mě na pokoji.

Den 133.

Nemohu tomu uvěřit! Bariéra skutečně padla a my jsme volní! Nastal neskutečný zmatek. Někteří lidé prchají co nejdříve pryč z údolí, jiní se spíše bojí Kolonii opustit. Já jsem se rozhodl vydat do města ihned, přičemž jsem slíbil Gornovi, že naše dohoda platí. Ten mi tvrdil, že zatím počká s Diegem v Kolonii asi tak týden, než se situace uklidní. Pokud se do té doby pro něj nevrátím, přijde sám. Očekává ale, že bude moct přijít do města jako svobodný muž. Poskytl mi svoje důkazy proti Gerbrandtovi.

Krátký popis událostí v Khorinisu po zmizení bariéry

Situace v Khorinisu se od mého zmizení změnila k nepoznání. Lotři z Kolonie se nyní potloukají po celém Khorinisu a lidé se tu nyní cítí v nebezpečí. Často právem, neboť většina z mých kumpánů ze Starého i Nového tábora se dala na loupění. Žoldáci dokonce obsadili Onarovu farmu.

Do města také přijelo několik tuctů paladinů z pevniny a jeden z nich, nějaký Lord Hagen, převzal vedení nad celým městem. Mě přijal do svých služeb bez jakýchkoli námitek. Vylíčil jsem mu podrobně, co se mi stalo, avšak spoustu věcí jsem si také nechal pro sebe. Například jsem splnil Gornovo přání, abych neudal paladina, díky kterému jsem se ocitl v Kolonii. Samozřejmě, že to byla ta svině Lothar, věřím však, že si jej spravedlnost najde sama. A také jsem přirozeně neříkal nic o zřeknutí se Innose a o plánu, že ovládnou Údolí dolů a budu vydírat krále.

Co se víry týče, vrátila se mi zpět. Byla to pro mě skutečně jen zkouška, kterou jsem přežil bez větších zranění a mohu pokračovat v pouti životem dál. Innos skutečně věděl, co dělá. Já se teď mohu jen modlit, že mi odpustí moji ztrátu víry a taky to, že jsem snad na pár týdnů propadl temným myšlenkám.

Lordu Hagenovi jsem také předal Gornovy důkazy a vylíčil mu celé pochybení, které vzniklo při jeho uvěznění. Slíbil, že dohlédne na správné dořešení celé této nešťastné situace.

Osobně řešil celý případ s městským soudcem a také vyslechl Gebrandta. Společně však došli k závěru, že je potřeba zavřít do žaláře mě, jelikož vyrábím falešné důkazy proti vlivným měšťanům poté, co jsem byl ovlivněn zloději a vrahy z trestanecké Kolonie.

Sedím nyní v městském vězení a jen čekám, co se mnou bude. Zaslechl jsem něco o tom, že možná budu převezen zpět do Kolonie, kde budu kopat rudu, aby válka proti skřetům na pevnině mohla pokračovat. Báječné.

Tentokrát však víru neztrácím. Odbila půlnoc a já se právě modlím k Innosovi za odpuštění. Najednou cvakne zámeček. Jsem k smrti vyděšený. Cela se otevře a promluví na mě známý prohnáný hlas.

„Budeš se tu jenom válet, nebo máš chuť vzít věci zase do svých rukou?“

Ze tmy se na mě usmívali Gorn s Diegem.

